

DEN FREMMEDE DØR

Skrevet af Anne Sofie Sternberg

Version 1

Hvor skal døren placeres? Jeg slæber rundt på den fra det ene tomme rum til det næste. Den er tung. Passer på ikke at skrabe den hen ad de nyolierede gulve. Jeg stiller den op ad væggen i stuen. En solstråle skærer sig vej gennem en sprække i vinduet, hvor håndværkernes støv ikke har sat sig fast.

Lyset rammer et felt i døren, hvor små huse er malet på. Røde, gule, grønne blå. Engang har døren selv siddet i et hus. Jeg lader fingrene glide forsigtigt hen over dørens mange felter. Hen over blomsterrankerne, der noprede snor sig langs den buede kant for oven. Stopper op. Piller lidt ved de smukke messingbeslåede håndtag. Et glemt håndværk. Mon huset står der endnu? Huset i Damaskus, Syrien, hvor døren kommer fra? Jeg tænker på den lange rejse vi foretog – døren og jeg. Gennem landet. Engang for længe siden.

I dag er der ingen der rejser gennem Syrien med gamle døre i bagagen. Man rejser mod døre – og håber de er åbne.

Version 2

Hvor skal døren placeres? Det er ikke nogen nem opgave, for den passer ikke ind. Den er anderledes. Som en mørk og eksotisk fremmed midt i ny nordisk kølighed. Jeg slæber rundt på den fra det ene tomme rum til det næste. Den er tung. Passer på ikke at skrabe den hen ad de lyse nyolierede gulve. Det ville være synd for både gulvene og døren. Jeg stiller den op af væggen i stuen. En solstråle skærer sig vej gennem en sprække i vinduet, hvor håndværkernes støv ikke har sat sig fast.

Lyset rammer et felt i døren, hvor to små huse er malet på. Her skinner solen også efterårsglad og gul. Et granatæbletræ bugner af modne røde frugter. Slanke grønne cypresser strækker sig mod den blå himmel. Et lille lykkeligt felt.

Engang har døren selv siddet i et hus. Jeg lader fingrene glide forsigtigt hen over blomsterrankerne, der noprede snor sig langs den buede kant for oven og ned langs

siderne. Stopper op. Piller lidt ved de smukke messingbeslåede håndtag. Et glemt håndværk.

Mon huset står der endnu? Huset i Damaskus – Syrien – hvor døren kommer fra? Jeg tænker på, om der mon stadig er nogen til at gribe granatæblerne, eller om det kun er granater, der falder mod jorden og trækker blodrøde spor? Jeg tænker på at døren har forladt sit hus, sit hjem, sit land for at bo hos mig. Sorgfri i Sorgenfri. Og jeg tænker på den lange rejse vi foretog – døren og jeg. Gennem landet. Engang for længe siden.

I dag er der ingen der rejser gennem Syrien med gamle døre i bagagen. Man rejser mod døre – og håber de er åbne.

SLUT